

ne kræve en forhandling med erhververen om løn- og ansættelsesvilkår.

Her mener vi også, at man godt kan forsvare denne her del, fordi det forhåbentlig kan være med til at forebygge en række unødvendige tvister, som ellers kunne være opstået i forbindelse med en overdragelse. Så derfor mener vi også, at den del af forslaget kan forsvares.

Samlet set går Det Radikale Venstre altså også ind i dette forslag med åbne øjne og synes faktisk, at der samlet set, når man tager plusser og minusser med, er tale om forbedringer.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten er ikke vred. Enhedslisten er skuffet, meget skuffet, over det her lovforslag om ændring af virksomhedsoverdragelsesloven. For at man kan forstå såvel forslaget som vores skuffelse, går vi lidt tilbage i historien, for da virksomhedsoverdragelsesloven blev vedtaget i 1979, blev det gennem retspraksis gjort klart, at loven betød, at de ansatte i forbindelse med overdragelse bevarede deres kollektive overenskomstsmæssige rettigheder.

Den praksis fik som bekendt en brat ende med den såkaldte Prosa-dom i 1991. Fra den dato har loven mistet sin afgørende betydning for de overenskomstsmæssige rettigheder, og der er i stedet blevet tale om individuelle rettigheder, der knytter sig til den enkelte person.

Uden at gå i detaljer med overenskomstsyste- met vil jeg fremhæve, at denne svækkelse af loven har haft og har stor negativ betydning for de ansattes muligheder og rettigheder ved virksomhedsoverdragelser, uanset om der er tale om udliciteringer af offentlige opgaver eller private virksomhedsoverdragelser.

Det er ikke helt tilfældigt, vi er kommet i den situation. Vi taler om en implementering af et EF-direktiv, og EU-retten er jo bygget på individuelle rettigheder i modsætning til det danske system: den kollektive overenskomst.

De foreliggende ændringer af loven ændrer ikke afgørende ved problemet. Som det står i de generelle bemærkninger, er der primært tale om en præcisering af retstilstanden og det på trods af, at retstilstanden i dag er i direkte modstrid med lovens oprindelige indhold. Det vil sige, at Arbejdsretten gennem en ændret retspraksis re- elt har ændret ved lovgivningen.

Havde det ikke været mere rimeligt, hvis regeringen havde benyttet lejligheden til at ændre loven, så det stod lysende klart, at de ansattes

overenskomstsmæssige rettigheder overføres fuldt ud ved en virksomhedsoverdragelse?

Jo, det havde det, og derfor er vi skuffede over, at den socialdemokratiske arbejdsminister, oven i købet med rødder i fagbevægelsen, ikke har benyttet lejligheden til at slå et slag for det danske overenskomsts system til beskyttelse af lønmodtagerne og deres organisationer.

I den forbindelse skal jeg så måske tilføje, at jeg ikke har overset, at lovændringen retter en lille smule op på de forringelserne, der er sket i praksis, gennem retten til fagretlig behandling og forhandlingsret, men jeg må understrege, at det overhovedet ikke er nok at tage ét skridt frem, hvis man i praksis tager to skridt tilbage.

Det vil være vores udgangspunkt under det kommende udvalgsarbejde, hvor vi vil stille ændringsforslag i forlængelse af de bemærkninger, jeg er kommet med, og jeg vil i hvert fald ikke uforbeholdent give min tilslutning til det her forslag.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg er hverken sur eller skuffet, jeg er bare imod. Jeg ved ikke, om det er bedre.

Vi tilslutter os den tale, der er om implementering af et minimumsdirektiv, men vi er imod den overimplementering, der er tale om her, og det er vi af nogle principielle grunde.

Vi synes langt hen ad vejen, at det er udmærket at sikre lønmodtagernes rettigheder, selv om jeg nok synes, at denne måde at sikre lønmodtagernes rettigheder på ligner det dér lovforslag, som vi kæmpede vældigt med for nogle få år tilbage, om at sikre lønmodtagerne længere varsel ved større fyringer. Det kan lidt ligne det her, altså at det er ligesom, at hvis bare man kan beholde alting uændret, så sikrer man lønmodtagerne, og det gør man jo overhovedet ikke.

Så vi mener for så vidt, at det er rimeligt, at nye ejere af en virksomhed skal have lov til at tage stilling til tingene, og så ville vi gerne, at lønmodtagernes rettigheder var rimeligt sikret i lovgivningen.

Her lovgiver man også, men det er indirekte, nemlig ved at sikre den danske model og den retspraksis, som er opstået, og min første anstødssten, da jeg læste det her, var sådan set, at det tilgodeser den danske model, og så kan jeg forstå, at selv blandt dem, der er store tilhængere af den danske model, er der også nogle, der er imod det lovforslag her, så der må være endnu mere i vejen med det.